

O několik dní později, možná ještě déle
(nevím, přestala jsem to počítat)

KAPITOLA I

Nastalo ticho, a když jsem si uvědomila, co jsem právě udělala, zavřela jsem oči. Můj malý rozumek chtěl zas jen o něčem popřemýšlet, a moje pusa to řekla nahlas.

„Zopakuj to,“ řekl klidným hlasem, vzal mě za bradu a pozvedl ji.

Pohlédla jsem na něj a cítila, jak se mi do očí derou slzy.

„Jsem těhotná, Massimo, budeme mít dítě.“

Černý na mě zíral s očima doširoka otevřenými a po chvíli přede mnou poklekl na zem. Vyhrnul mi triko, zlehka mě políbil na břicho a něco zamumlal italsky. Nevěděla jsem, co se děje, ale když jsem vzala jeho hlavu do dlaní, ucítila jsem, jak mu po tvářích stékají slzy. Tenhle silný, velitelský a nebezpečný muž teď přede mnou klečel a plakal. Když jsem to spatřila, nemohla jsem si pomoci a po chvíli jsem se taky rozplakala. Oba jsme několik minut zůstali nehnutě a dali si navzájem čas na zpracování emocí.

Černý vstal a vtiskl mi na rty dlouhý, horoucí polibek.

„Koupím ti tank,“ oznámil. „A pokud to bude nutné, vybuduju bunkr. Slibuju, že vás ochráním, i kdybych za to měl zaplatit životem.“

Řekl „vás“. To slovo mě dojalo tak moc, že jsem se znovu rozplakala.

„Hej, maličká, slz už bylo dost.“

Otřela jsem si tváře dlaní.

„To je štěstím,“ zamumlala jsem cestou do koupelny. „Hned budu zpátky.“

Když jsem po chvíli vyšla ven, seděl na posteli jen v boxerkách, pak vstal, přešel ke mně a políbil mě na čelo.

„Jdu se osprchovat, nikam neodcházej.“

Lehla jsem si, zabořila obličej do polštáře a snažila se analyzovat to, co se právě stalo. Nečekala jsem, že by Černý mohl plakat, a už vůbec ne to, že by mohl plakat radostí. Po několika minutách se dveře koupelny otevřely, stál v nich mokrý a nahý. Pomalu přešel k posteli, jako by mi dával čas, abych si užila pohled na něj, a pak si lehl vedle mě.

„Jak dlouho to víš?“ zeptal se.

„Zjistila jsem to náhodou v pondělí, když jsem si nechala udělat krevní test.“

„Proč jsi mi o tom neřekla hned?“

„Nechtěla jsem ti to říkat před tvým odjezdem, a kromě toho jsem to musela nejdřív nějak strávit.“

„Olga o tom ví?“

„Ano, a tvůj bratr taky.“

Massimo svraštil obočí a obrátil se zpátky na záda.

„Proč jsi mi neřekl, že jste s Domenicem bratři?“ zeptala jsem se.

Chvíli přemýšlel a kousal se přitom do rtů.

„Chtěl jsem, abys měla přítele, blízkého člověka. Někoho, komu můžeš věřit. Kdybys věděla, že je to můj bratr, byla bys upjatější. Domenico věděl, jak moc pro mě znamenáš, nedokázal jsem si představit, že by se o tebe měl za mé nepřítomnosti starat někdo jiný.“